

הקדוש ולא יתבע את חטאייהם
לפני המלך ולא יקטרג עליהם,
שהרי אין לו תקף ושלטון (כה)
אלא רק כשמתחזק הרגז
מלמעלה, ובאותו דורון מתהפף
אחר כך לאפוטרופוס עליהם,
ועל כן נדחה מלפני המלך. והרי
בארנו, משום שהוא קץ כל בשר.
והעם הקדוש נותנים לו כמו
שהוא צריך ששעיר, וסוד זה -
(בראשית כו) הן עשו אחי איש שעיר.

כמו שהוא בצד הקדשה זכר
ונקבה, אף כך בצד הטמאה זכר
ונקבה. משל אומרים, זרק עצם
לכלב, והוא ילחץ את עפר רגלך.
שא"ו את כן זומא, האם לסרס
כלב? אמר להם, (ויקרא כב)
ובארצכם לא תעשו, כל
שבארצכם לא תעשו. כמו
שהעולם צריך את זה, כך צריך
העולם את זה. ועל זה נאמר,
(בראשית א) והנה טוב מאד - זה
מלאך המות, אין לבטלו מן
העולם, שהעולם צריך אותו. אף
על גב שפתוב בו (ישעיה נב)
והפלבאים עזי נפש לא ידעו
שבצעה וגו', לא יתבטלו מן
העולם. הפל צריך, טוב ורע.

וכמו כן יש לנו ביום הזה לזרק
עצם לכלב, עד שהוא גורר, יפנס
מי שיפנס להיכל המלך, ואין מי
שימחה בידו. אחר כך יכשפש
בזנבו.

מה פתוב? והתודה עליו את כל
עונת בני ישראל, וכתוב ונשא
השעיר עליו את כל עונתם. כיון
שהוא רואה את השעיר הזה,
תשוקתו אליו ולהתפקן עמו,
ולא יודע מאותם החטאים
שנוטל השעיר. הוא שב אל
ישראל, רואה אותם בלי חטאים,

בלי פשעים, שהרי כלם שורים על ראש השעיר, עולה למעלה ומשבח אותם לפני הקדוש ברוך
הוא. והקדוש ברוך הוא רואה את עדות אותו המקטרג, והואיל ותשוקתו לרחם על עמו, אף
על גב שהוא יודע את כל המעשה, הוא חס על ישראל.

יקטרג עליהו, דהא לית ליה תקיפו ושולטנו, (בה) בר
פד אפקף רוגזא מלעילא, ובההוא דורונא אתהפף לבתר
אפוטרופוסא עליהו, ועל דא אתדחייא מקמי מלכא.
והא אוקימנא, בגין דאיהו קץ כל בשר.

ועמא קדישא יחבין ליה כמה דאצטריך ליה שעיר,
ורזא דא (בראשית כו) הן עשו אחי איש שעיר. כמה
דאיהו בסטר דקדושה דכר ונוקבא, אוף הכי בסטר
מסאבו דכר ונוקבא. מתלא אמרי, לכלבא ארמי ליה
גרמא, ילחץ עפרא דרגלך.

שא"ו לכן זומא, מהו לסרוסי כלבא. אמר להם, (ויקרא
כב) ובארצכם לא תעשו, כל שבארצכם לא תעשו.
כמה דאצטריך עלמא להאי, הכי אצטריך עלמא להאי.
ועל דא אתמר, (בראשית א) והנה טוב מאד דא מלאך המות.
לית לבטלא ליה מן עלמא, עלמא אצטריך ליה, אף על
גב דכתיב ביה, (ישעיה נו) והפלבאים עזי נפש לא ידעו
שבצעה וגו', לא יתבטלון מן עלמא. כלא אצטריך טוב
ורע.

ובגניי כף אית לן ביומא דא למרמי ליה גרמא לכלבא,
עד דאיהו גריר, ייעול מאן דייעול לגבי היכלא
דמלכא, ולית מאן דימחי בידוי. לבתר יכשפש ליה
בזנביה.

מה פתיב והתודה עליו את כל עונות בני ישראל, וכתוב
ונשא השעיר עליו את כל עונותם. כיון דאיהו חמי
האי שעיר. תיאובתיה לגביה, ולא שפכללא בהדיה, ולא
ידע מאינן חובין דקא נטיל שעיר. תב לגבייהו דישראל,
חמי לון כלא חובין, כלא פשעין, דהא כלהו שראן
ברישא דשעיר, סליק לעילא, ושפח לון קמי קדשא בריך
הוא. וקודשא בריך הוא חמי סהדותא דההוא מקטרגא,
והואיל ותיאובתיה לרחמא על עמיה, אף על גב דאיהו
ידע כל עובדא, חס עלייהון דישראל.

בלי פשעים, שהרי כלם שורים על ראש השעיר, עולה למעלה ומשבח אותם לפני הקדוש ברוך
הוא. והקדוש ברוך הוא רואה את עדות אותו המקטרג, והואיל ותשוקתו לרחם על עמו, אף
על גב שהוא יודע את כל המעשה, הוא חס על ישראל.